

gens Natur tilfalder det offentlige, og at de Arbejdspenge, som der ganske rigtigt vil være Grund til i de fleste Tilfælde som hidtil at lade tilflyde Fangerne, alene maa have sin Begrundelse i Belønningssynspunktet i Forhold til Flid og god Opførsel. Men derved opnaar man ogsaa efter Mindretallets Mening i tilstrækkelig Grad at indgive Fangerne det Incitament i Retning af Fremadstræben ved hæderligt Arbejde, som der bør lægges afgørende Vægt paa under Fængselsopholdet.

Mindretallet maa afgørende vende sig imod Dagsbodssystemet, (jfr. Lovforslagets § 54) idet man maa karaktisere det som upraktisk. Naar der henvises til dets Retfærdighed, men man samtidig undtager dets Anvendelse ved „Bødeforelæg“, da ser Mindretallet netop heri Forslagets konsekvensmæssige Uegnethed konstateret. Mindretallet er derimod ganske enig i det Princip, der ligger til Grund for Systemet, men man mener at kunne opnaa en bedre og mere praktisk Gennemførelse af dette ved den foreslaaede nye Paragraf under Ændringsforslaget Nr. 46. At Mindretallet netop er Tilhænger af Princippet, giver sig Udslag i Tiltrædelse af Ændringsforslag under Nr. 5 til Ikrafttrædelsesloven, i hvilket Ændringsforslag det foreslaas, at de i Lovgivningen foreskrevne Størstebeløb for Bøder bortfalder i alle de Tilfælde, hvor Lovovertrædelsens Paakendelse ved Dom ikke er udelukket.

Mindretallet maa bestemt vende sig imod Forslagets § 59, der medfører, at den omhandlede Prøvetid kan variere fra 2 til 5 Aar. Ihvorvel Mindretallet er Tilhænger af en ret vid Anvendelse af betingede Straffedomme overfor navnlig yngre og første Gang tiltalte Lovovertrædere, ønsker man dog afgjort, at mindst 5 Aar skal udgøre Prøvetiden og være gældende for alle. Den — i mange Tilfælde tilraadelige — Chance, Statsmagten herved giver den paagældende, maa netop efter vor Mening have det meget alvorlige memento knyttet til sig — ikke mindst af Hensyn til den paagældende selv —, at han for-

staar, at nu maa han i en lang Aarrække anstrenge sig til det yderste for at leve hæderligt. Vi har ogsaa den Formening, at gør han dette i en lang Aarrække, vil han netop derved have indlevet sig i det hæderlige Sindelag, der betinger fortsat hæderlig Vandel. Man befrygter derhos, at der vil opstaa en ikke ønskelig Uensartethed i Retsanvendelsen, hvis Prøvetiden ikke er af lovbestemt Længde.

Naar man ikke har kunnet tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 76, har det alene sin Grund deri, at man ikke ønsker den Mulighed helt eller delvis lukket for den skadelidte, at han kan faa Erstatning for det tabte derved, at Straffen under særlige Omstændigheder kan bortfalde for Forbryderen.

Naar Mindretallet vedrørende den specielle Del er Medforslagsstiller til Ændringsforslagene under Nr. 101 og 102, har det sin Grund deri, at vi ikke kan anerkende Modpartens Paastand om, at „Tidsaanden“, Kulturen o. s. v. ikke kræver saadanne Straffebestemmelser. Vi anser endvidere de Handlinger, der vil falde ind under de omhandlede Ændringsforslags Bestemmelser, for værende af meget krænkende Art for det store Flertal i Befolkningen.

Naar Mindretallet under Ændringsforslag Nr. 127 har foreslaaet alle groft uagtsomme Kønshedsforbrydelser straffet, og dette ikke har fundet yderligere Tilslutning, beklager man dette, da man nærer Frygt for, at Bevisforhold vil medføre, at visse i Virkeligheden af den paagældende med Forsæt udførte Handlinger vil blive straffri, hvis en saadan Paragraf ikke findes. Denne Paragraf skal derhos have til Formaal at indskærpe særlig Agtpaagivenhed paa de heromhandlede Omraader.

Mindretallet skal endelig bemærke — idet man i øvrigt henviser til de særlige Bemærkninger derom ved Ændringsforslagene — at samtlige vore Ændringsforslag til Kapitlerne 23—25 bygger paa den Opfattelse, at det vil være for farligt for de almene Samfundstilstande at slappe Straffebestemmelserne for meget.